

Mese Julinak

És akkor bejött az ablakon egy cserkesz.* A gombja gesztenye. Juli eloltotta a villanyt, hogy jobban lássa.

– Micsirkász, cserkesz? – kérdezte.

– Cserkeszek – mondta a cserkesz.

– Mit cserkeszel?

– LáZRózsákat.

– Itt vannak az arcomon – nevetett Juli.

– Rózsamező, rózsató, úgy elviszlek, mint a kő – szavalta a cserkesz.

– Jaj, ez jópofa! – örült Juli. – Csak éppen semmi értelme sincs.

– De rímel-bímel – mondta a cserkesz, és közelebb jött.

Nicsak, az orra is gesztenye!

– Az orrod gesztenye – mondta Juli.

– Az orrom gesztenye, a szemem mandola – énekelte a cserkesz.

– Talán mandulát akartál mondani.

– No jó – egyezett bele a cserkesz –, az orrom gesztenye, egyik szemem mandola, másik szemem mandula, a derekam mandulin.

– Mandolin,* te buta – nevetett Juli.

– Akkor tehát – mondta újra a cserkesz – az orrom gesz...

– El ne mondd újra! – kiáltotta Juli.

– Tán az oldalad fúrja? – háborgott a cserkesz.

– Újra fúrja – mondta Juli.

– Ezt mondd gyorsan – emelte fel az ujját a cserkesz.

* A csillaggal jelölt szavak magyarázatát lásd a 125. oldalon.

Az uja bikmakk.

– Az ujjad bikmakk – mondta Juli.

De a cserkesz nem tágított.

– Mondd gyorsan – ismételte.

– Micsodát?

– Hogy újra fúrja.

Juli megpróbálta – nem ment, minduntalan az jött ki: *úrja fúrja*.

– Mindig ilyeneket találsz ki – mérgelődött.

– Bocsánat – szégyenkezett a cserkesz, s hogy másra terelje a szót, megkérdezte: – Hogy van az egyeded-begyeded?

– Az egyedem-begyedem tengertáncol.

– Ki fújja neki?

– A Rezes Bandika rezesbandája.

– Ki rombitál?

– A rokodil.

– Ámulok-bámulok, majd el nem kábulok – tekergette a nyakát a cserkesz.

A nyaka nyárs.
– A nyakad nyárs – mondta Juli.
– Nyáron nyárs, ősszel csősz, télen fél, tavasszal taperszal – így a cserkesz.
– Mondd el még egyszer! – kérte Juli.
A cserkesz egy darabig gondolkozott, aztán bevalotta:

- Elfelejtettem, fejemre ejtetten.
- Talán dinnyédre ejtetten – javította Juli.

Az már igaz, a cserkesz feje dinnye volt.

– Ámbátor ennek ellenére – hősködött a cserkesz – az a fontos, hogy idetaláltam.

- Hogyan találtál ide?
- Hang után. Az orrodon kukorékolt egy szeplő.
- Nincs is az orromon szeplő – mérgelődött Juli.
- Hát akkor ki kukorékolt?

„Ez igaz – gondolkozott Juli –, ha nincs az orromon szeplő, akkor ki kukorékolt?”

– No várj, megnézem – mondta. Megtapogatta az orrát, s boldogan fölkiáltott: – Nicsak, van itt egy, itt kukorál, s kukorékol!

– S a többi ezerkettő? – rosszmájúskodott a cserkesz.

– Azok ámuldoznak, mert ilyen szemtelen cserkeszt még nem láttak!

– Mondtam már – kántálta a cserkesz –, a szemem mandola.

– Mi a csucsor!*

– Micsor? Csicsor?

– Nem csicsor, csucsor!

– Ezt nem értem – mondta a cserkesz.

– Én se – nézett rá Juli.

Ennek mind a ketten nagyon megörültek.

– Mit csináltál mostanában? – kérdezte Juli.

– Uborkát egyeltem, őrséget kettőztem, dinnyét harmadoltam, főzsványt négyeltem, ötöltem-hatoltam, erdőben heteltem, miattad nyolcultam, nem kilencedeztem, gonoszt tizedeltem.

– Húha! – mondta Juli.

– Azt nem hoztam – csóválta a fejét a cserkesz.

– Hát mit hoztál?

– Apádnak almavesszőt, Györgynek gyömbérgyökért, anyádnak fűzfaágot, hadd teremjen tercinákat.*

– Micinákat?

– Ter.

– És nekem mit hoztál?

– Mesét.

– Hol van?

– Már odaadtam.

Juli keressélni kezdte maga körül a mesét, a cserkesz teli szájjal nevetett. Aztán Juli is elnevette magát, hiszen ez volt a mese.

– Hát azért ennek nem sok értelme volt – kritizált Juli.

– Az igaz – mondta a cserkesz –, de látszik belőle, hogy cserkeszlek.

– Én is cserkeszlek téged, cserkesz – mondta komolyan Juli.

A cserkesz mosolygott, fénylettek a gesztenyéi.

Kiment az ablakon, vitte a lázrózsákat.

